

Lekcja 10

9 marca

Wieczna Boża ewangelia

Część I: Przegląd lekcji

Tekst przewodni: Ap 14,7.

Cel studium: Ap 14 opisuje z perspektywy Bożej reszty wojnę ze smokiem zapowiedzianą w Ap 12,17.

Wprowadzenie: W Ap 14 reszta pojawia się jako 144 tysiące, które podążają za Barankiem, dokądkolwiek On idzie (Ap 14,1-5). Opis tej grupy poprzedza jeden z najważniejszych dla adwentystów dnia siódmego fragment *Biblii* zwany trójjanielskim poselstwem (Ap 14,6-13). Rozdział kończy się symbolicznym przedstawieniem powtórnego przyjścia Jezusa i kolejnymi żniwami - świętych i bezbożnych - towarzyszącymi temu wydarzeniu (Ap 14,14-20). Lekcja tego tygodnia skupia się głównie na trójjanielskim poselstwie.

Tematy lekcji: Lekcja i tekst przewodni wprowadzają następujące tematy:

I. Reszta i 144 tysiące. Okazuje się, że są to dwa różne sposoby nazwania tej samej grupy w czasie końca.

II. „Bojaźń” Boża. Bojaźń Boża to nie strach przed Bogiem, ale wezwanie do oddawania Mu chwały, czci i szacunku jako Stwórcy.

III. Główne zagadnienie Ap 13—14: Oddawanie czci. Kwestia oddawania czci jest wspomniana ośmiokrotnie w ważnych punktach narracji.

IV. Jak sąd wiąże się z ewangelią (Ap 14,6-7)? Terminologia sądu jest użyta na trzy różne sposoby w *Nowym Testamencie*.

V. Ap 13—14 a pierwsza tablica Dekalogu. W Ap 13—14 występują liczne nawiązania do pierwszych czterech z Dziesięciorga Przykazań.

VI. Pierwszy anioł i czwarte przykazanie.

Praktyczne zastosowanie: W tej części zbadamy (1) znaczenie sądu i (2) znaczenie szabatu, siódmego dnia tygodnia, we współczesnym świecie.

Część II: Komentarz

Ap 14 rozwija z perspektywy Bożej reszty temat ostatecznej bitwy wprowadzony w Ap 12,17. Opisuje resztę (Ap 14,1-5), jej przesłanie (Ap 14,6-13) oraz wynik bitwy przedstawiony symbolicznym językiem (Ap 14,14-20).

Rozwinięcie głównych tematów lekcji 10:

I. Reszta i 144 tysiące.

Wierni Boży zostali nazwani „resztą” w Ap 12,17 i „144 tysiącami” w Ap 14,1. Czy są to dwie różne grupy, czy dwa różne sposoby opisanie tej samej grupy? Ap 14,1 zawiera aluzję do Jl 2,32, co wskazuje na wypełnienie w czasie końca, poza zastosowaniem tego wersetu do „wczesnego deszczu” (zob. Dz 2,21). W *Księdze Joela* wierni Boży to ci, którzy wzywają imienia Pana, przebywają na górze Syjon i są nazwani „resztą”. Ap 14,1 wymienia imię Baranka, górę Syjon, a wiernych Bożych nazywa 144 tysiącami. Nawiązanie do Joela jest kluczem, którym Jan posłużył się opisując w Ap 14 z perspektywy reszty ostateczny konflikt ze smokiem.

II. „Bojaźń” Boża.

W języku polskim słowo „bać się” zazwyczaj jest kojarzone ze strachem. Tak więc wielu czytelników *Biblii* dochodzi do wniosku, iż właściwe jest służenie Bogu ze strachu przed Nim. Jednak kiedy słowa „bać się” czy „bojaźń” są kojarzone z Bogiem *Biblii*, mają zdecydowanie odmienne znaczenie. Na przykład, w *Starym Testamencie* bojaźń wobec Boga oznacza cześć i podziw dla Niego - obejmuje osobiste poznanie Go (Prz 9,10), przestrzeganie Jego przykazań (Ps 111,10; Koh 12,13) oraz unikanie zła (Prz 3,7; 16,6). W *Nowym Testamencie* może oznaczać podziw i pełne poszanowanie emocjonalne poruszenie (Łk 7,16; Dz 2,43). Taka bojaźń jest motywacją do pobożnego postępowania (2 Kor 7,1). Jest podobna do czci, jaką oddaje się ziemskiemu władcy (1 P 2,17) oraz szacunku okazywanego przełożonemu (1 P 2,18).

W nowożytnych kategoriach bojaźń Boża oznacza poważne traktowanie Boga w więzi z nim, przyjmowanie Jego ostrzeżeń w celu unikania zła oraz przestrzeganie Jego przykazań, i to nawet wówczas, kiedy może się to nam wydawać niewygodne, albo kiedy bywa niebezpieczne. Jest to wezwanie do życia i postępowania, jakie przystoi tym, którzy wiedzą, iż są odpowiedzialni przed Bogiem. Według tego wersetu takie poważne powołanie będzie udziałem i doświadczeniem ludu Bożego w czasie końca.

III. Główne zagadnienie Ap 13—14: Oddawanie czci.

Kwestią raz po raz podkreślaną w Ap 13—14 jest oddawanie czci. Siedmiokrotnie w tych dwóch rozdziałach występuje nawiązanie do oddawania czci smokowi, bestii lub obrazowi bestii (Ap 13,4.8.12.15; 14,9.11). Ogólnie jest to historia fałszywej trójcy, która domaga się dla siebie czci należnej Bogu. Ta kwestia kieruje uwagę na wszechświatowy bój o charakter Boga - o to, czy naprawdę jest On godny, by Go czcić. Jest to zasadniczy temat tej części *Apokalipsy Jana*.

Jak na ironię, podczas gdy w Ap 13—14 siedem razy pojawia się nawiązanie do oddawania czci smokowi i jego sprzymierzeńcom, tylko raz w tym fragmencie jest mowa o oddawaniu czci Bogu, mianowicie w wezwaniu od oddawania czci Stwórcy w Ap 14,7. To czyni ów werset centralnym punktem tych dwóch rozdziałów księgi. A ponieważ Ap 13-14 znajdują się w centrum całej księgi, wezwanie do oddawania czci Bogu stanowi centralny punkt *Apokalipsy Jana*. Zważywszy że to wezwanie do oddawania czci Bogu występuje w kontekście przykazania sobotniego zawartego w Dekalogu (Ap 14,7; por. Wj 20,11), szabat stanowi kluczowe zagadnienie w ostatecznym kryzysie w dziejach świata.

IV. Jak sąd wiąże się z ewangelią (Ap 14,6-7)?

W *Nowym Testamencie* są ściśle wiąże się z ewangelią. Po pierwsze, sąd nastąpił na krzyżu, kiedy szatan został pokonany (J 12,31; Ap 5,5-10). Po drugie, język sądu jest ściśle związany z głoszeniem ewangelii w J 3,18-21; 5,22-25. Kiedykolwiek głoszona jest ewangelia, ludzie są wzywani na sąd na podstawie tego, jak odpowiadają na ofiarę złożoną przez Chrystusa na krzyżu. To wezwanie na sąd jest tłem czterech jeźdźców *Apokalipsy* (Ap 6,1-8), jak zauważyliśmy w lekcji 5. Po trzecie, sąd w czasie końca zbada naszą odpowiedź na ewangelię (J 12,48). *Apokalipsa Jana* zachowuje język sądu na czas końca (Ap 11,18; 14,7; 17,1; 20,4).

V. Ap 13—14 a pierwsza tablica Dekalogu.

Odniesienia do oddawania czci bestii (Ap 13,4.8.12.15) występują w kontekście falsyfikacji pierwszej tablicy Dekalogu. Pierwsze przykazanie zakazuje oddawania czci fałszywym bogom. Drugie przykazanie zakazuje bałwochwalstwa. Bestia z ziemi nakazuje mieszkańcom ziemi stworzyć obraz, któremu mieliby oddawać cześć (Ap 13,15). Trzecie przykazanie zakazuje przywoływania imienia Boga w błahy sposób. Bestia przoduje w bluźnierstwie (Ap 13,6). Czwarte przykazanie jest pieczęcią przymierza, gdyż zawiera imię, terytorium i podstawę władzy Boga (Wj 20,8-11). W przeciwieństwie do tego świata narzuca się znamię bestii (Ap 13,16-17).

Ta część *Apokalipsy Jana* dotyczy przykazań Bożych (Ap 12,17; 14,12). Ap 13 dotyczy pierwszej tablicy Dziesięciorga Przykazań - czterech z dziesięciu, które opisują naszą relację z Bogiem. Bestia i jej sprzymierzeńcy usiłują sfalsyfikować każde z tych czterech przykazań. Ten falsyfikat jest tłem zdecydowanego nawiązania do czwartego przykazania w przesłaniu pierwszego anioła (Ap 14,7; por. Wj 20,11).

VI. Pierwszy anioł i czwarte przykazanie.

Przesłanie pierwszego anioła zawiera bezpośrednie nawiązanie do czwartego przykazania Dekalogu. Jest to oczywiste z trzech ważnych powodów. (1) Istnieje wyraźny werbalny paralelizm między Ap 14,7 i Wj 20,11. Oba fragmenty zawierają słowa „uczynił”, „niebo”, „ziemię” i „morze”. Odwołują się także do Tego, który stworzył. (2) Ap 14,6-7 zawiera nawiązanie do zbawienia (Ap 14,6), sądu i stworzenia (Ap 14,7). Wszystkie trzy tematy są echem pierwszej tablicy Dziesięciorga przykazań (Wj 20,2.5-6.11). (3) W tej części *Apokalipsy Jana* występują liczne odwołania do Dziesięciorga Przykazań (Ap 12,17; 14,12; falsyfikacja pierwszych czterech przykazań w Ap 13; werbalny paralelizm w Ap 14,7). Te nawiązania stanowią silny strukturalny paralelizm. Ostatnie wezwanie Boga do świata jest skierowane w kontekście czwartego przykazania.

Część III: Praktyczne zastosowanie

1. *Dlaczego sąd jest niepopularnym pojęciem wśród wielu współczesnych chrześcijan?* Sąd jest obecnie postrzegany jako przejaw zimnego, surowego legalizmu. Sądy są miejscami, których w miarę możliwości staramy się unikać. Ale w biblijnym sensie sąd jest czymś, czego lud Boży oczekuje. Jest to czas, kiedy wszystkie ziemskie krzywdy zostaną naprawione. Gdyby nie było sądu ostatecznego, nie byłoby sprawiedliwości na świecie.

Biblijna sprawiedliwość jest jednocześnie pozytywna i negatywna. Jest zarówno podstawą nagrody, jak i negatywnych konsekwencji. Jezus powiedział, że nawet tak drobny gest jak podanie kubka wody dziecku zostanie zapamiętany na sądzie (Mt 10,42). Sąd nadaje sens doczesnemu życiu, bo upewnia nas, że każdy dobry czyn, każda okazana uprzejmość liczy się w ostatecznym rozrachunku.

2. *Dlaczego szabat odgrywa tak istotną rolę w finalnych wydarzeniach w dziejach świata? Jakie znaczenie w ostatecznym scenariuszu wydarzeń może mieć to, który dzień tygodnia świętujemy?* Bóg umieścił szabat w centrum swoich dokonań jako coś, co ma Go upamiętniać. Kiedy świętujemy siódmy dzień tygodnia, szabat, przypominamy sobie o Stwórcy (Wj 20,8-11). Bóg stworzył nas wolnymi i zapłacił za to najwyższą cenę (dał nam wolność wypowiedzieć Mu posłuszeństwo), abyśmy mogli szczerze miłować Go i siebie nawzajem. Nie tylko szabat, ale cały Dekalog został zaprojektowany tak, by chronić wolność (Jk 1,25; 2,12). Tak więc szabat jako pamiątka stworzenia przypomina nam o pełnym miłości i darzącym wolnością charakterze Boga.

Szabat przypomina nam także o wyjściu Izraelitów z Egiptu (Pwt 5,15), wielkim ratunku danym przez Boga Jego ludowi. On jest łaskawym Bogiem, który działa potężnie na rzecz swego ludu. Szabat przypomina nam także o ofierze Jezusa na krzyżu. Jezus spoczywał w grobie w szabat po swojej śmierci i przed swoim zmartwychwstaniem. Ukrzyżowanie Chrystusa jest największym objawieniem charakteru Boga, a szabat przypomina o tym.

Szabat wskazuje także ku przyszłemu zbawieniu w czasie końca (Hbr 4,9-11). Ci, którzy w pełni ufają Bogu, znajdują w szabacie zadatek odpoczynku od grzechu – do odpoczynku, jakiego cały świat doświadczy w wieczności.